

Predplata u Šibeniku:
Pojedini broj stoji 4 pare.
Na kuću 6 para.
Predplata van Šibenika:
na godinu 8 Kr.,
na pò godinu 4 Kr.

Vlastnik,

izdavaatelj i odgovorni urednik:
VLADIMIR KULIĆ.

HRVATSKA RIEČ

Pisma i predplate šalju se ured-
ništvu. — Nefrakirana se pisma
ne primaju. Rukopisi se ne vra-
ćaju. — Oglasi se tiskaju po 20
para, probena, zahvale, itd. po
40 para redak ili po pogodbi.

Tiskarstvo

Ivan Sflaginatz

Trg Sv. Ivana.

IZLAZI SRIEDOM I SUBOTOM.

Šibenik, 15. kolovoza.

Pred izborima drugog i prvog tiela dužnost nam nalaže, da otvoreno, kao što smo naučni, rečemo našu na ravnanje Hrvata ove občine.

Mi smo i do sada o izborima pisali i zauzimali smo se cilim zarnom naše duše za poštenje, a proti družbi, koja se je htjela na svaki način nametnuti ovom gradu, cijeloj občini. Uzrok tomu našem zauzimanju svakomu je poznat. Kao Hrvati, kao građani, kao obćinari nismo mogli dopustiti, da na upravu Obćine dodju ljudi, koji su se tekom trideset godina pokazali nespo- sobni da rade za obće dobro i obći napredak. Kao građani i Hrvati čutili smo dužnost, da proti samoživcima ustanemo, a da branimo poštene i zauzete.

Našoj dužnosti mi smo se odayali i zadovoljni smo što smo pomogli onoj sjajnoj pobjedi u trećem tielu. Zaluda je samoživcima sada galamiti i zavaravati javno mnjenje preko onog jadnog lista, koji se zove „Jedinstvo“ i koji na sramotu svih Hrvata izlazi u Splitu.

U vršenju te dužnosti nismo imali pred očima ništa drugo nego korist grada i okolice. Nismo se zauzimali za ljude, nego za stvar. Naš list je posve nezavisan i u službi je samo domovine. Ne vode nas osobni obziri, nego korist obca i krivo nam čini svak, tko misli, da bismo za volju bilo koga odrekli se našeg nezavisnog stanovništva.

Ali dok ljudi zauzetni i poštenu izvršavaju svoje dužnosti na zadovoljstvo svih obćinara i na korist i napredak našeg zavičaja, dotle je i naša dužnost da tim ljudima budemo od pomoći. To smo do sada činili, to ćemo činiti i unapried, a najskoli onda, kad vidimo, da se proti njima udružuje sve ono, proti čemu se kao pravi Hrvati moramo boriti.

Ovaj slučaj, gdje su se sve sile udružile proti napredku i budućnosti naše Obćine, bio je ovih izbora.

U ovim izborima vidilo se mnogo toga. Vidilo se, da su samoživci imali zaštite i obrane i ondje, odakle im nije smjela dolaziti nikakva pomoć; ne samo, nego odakle ih je trebalo u ime javnog morala i političke iskrenosti još davno osuditi, odanle im je dolazila najjača podpora. Sve je bilo napereno proti poštenju i zauzimanju, a za samoživce, pa je nami kao Hrvatima, koji hoćemo da prestane svako izrabljivanje javnih ustanova sa strane onih, koji su to bili doveli do političkog sustava, bila dužnost, da se tim nastojanjima opremo. I opri smo se svom snagom svojom, jer smo uvjereni, da će u Dalmaciji zavladati zdravi odnošaji i ekonomični i politički napredak samo onda, kad se svugdje sruši samoživstvo i onaj pogubni sustav, koji je kroz toliko godina vladao na nesreću i propast ove zemlje.

Mi, kao list, imamo već u tomu veliku zadovoljštinu, što smo pomogli, da skršimo taj sustav samoživstva onako sjajno u trećem tielu. Taj sustav mora, da podleigne i u drugom i u prvom. Mora da bude zakopan sviešču i slogom svih poštenih Hrvata.

Sustav samoživaca, ovdje u Šibeniku već na umoru, pokušao je sve moguće, da oživi, da ojača. Zanj su se zauzimali svi samoživci ove pokrajine. Zanj su oni radili svukud i na svaki način, gdje god su mogli. Ali sva ta nastojanja razbila su se o čvrstu volju i budnu sviest naših obćinara.

Našim obćinarima je već poznato, da su se samoživci, slabi da sve moguće, da oživi, da ojača. Zanj su se zauzimali svi samoživci ove pokrajine. Zanj su oni radili svukud i na svaki način, gdje god su mogli. Ali sva ta nastojanja razbila su se o čvrstu volju i budnu sviest naših obćinara.

Te pogibelji nema, jer, kako rekosmo, skršena je svaka sila, koju je samoživstvo imalo. Ali to nije dosta. Treba još da i u drugom i u prvom tielu cijeloj pokrajini bude dokazano, da je družba u ovom gradu za uvijek razpršena i uništena. Treba cijeloj pokrajini dokazati, da je družba prestala i da se više podignuti ne će i ne može.

A to će se postići, ako svi obćinari pristupe na izbore i tu, svojom slobodnom voljom, zakonito, svojim glasom osude bogumski pokušaj družbe, da se ovom gradu i njegovoj okolici nametne.

Ta slobodna volja i glas obćinara valja da budu od tolike snage, da moć i silu njihovih očute svi protivnici. Radi toga je potrebno, a i dužnost je svakog Hrvata, da najpripravnije pristupi na izbore. Na taj način prestati će ono nedostojno rovarenje i zavaravanje javnog mnjenja sa strane družbe i njezinih pokrovitelja. Družba će tada i sama biti usilovana, da se umiri i da se, ako hoće, popravi, te uz ostale Hrvate ustanjosti oko pravog preporeda našeg zavičaja i napredka ciele naše domovine.

Pobjeda naša u drugom i u prvom tielu mora da bude silna i onako moćna kao u trećem.

U to ime mi pozdravljam ove izbore, koji će mnogo doprinieti novom životu našeg do sad teško izkušnog grada i ciele naše pokrajine. A taj novi život bit će život pravog narodnog napredka i na ekonomičnom i na političkom polju.

Kotarske gospodarske zadruge.

Pokrajinskim zakonom 2. svibnja 1886. dozvoljeno je kod nas osnivanje kotarskih gospodarskih zadruga. Iste godine i na temelju istog zakona zavedeno je kod nas pokrajinsko poljodjelsko Vieće.

Vieće se sastoji od dva člana namjешtinstva, dva zemaljskog odbora, predsjednika, kojega kralj imenuje, raznih

stručnjaka-vještaka i od predsjednika kotarskih gospodarskih zadruga u pokrajini.

Kad kotarske gospodarske zadruge ne bi imale nikakvu drugu prednost, već samo ovu, da njihovi predsjednici imaju odlučujući glas u sjednicam pokrajinskog poljodjelskog vieća, morali bismo se ozbiljno zauzeti za njihovo osnivanje u svakom kotaru.

Dobro uređeno pokrajinsko poljodjelsko vieće, komu uz bok stoje dobro uređene kotarske gospodarske zadruge sa predsjednicim svjestim svojih dužnosti velika su moć, a još veća sila, kojom se uspješno može podići blagostanje poljodjelskog staljša jedne pokrajine.

Zadjemo li samo časom medj brdine Alpa, Krkonoša i Sudeta, pak prenese mo li se i na samo Krasko gorje u našoj posestrini Istri, uvjeriti ćemo se, da je u ovom pogledu svukud bolje, nego li je kod nas. Divota je čitati izvještaje obćih skupština ovih udruga, gdje se drug s drugom natječe, kako da iznese što bolju misao, umjешtjniji predlog, kojim da se učvrsti i podigne ova il ona grana narodnog blagostanja.

Možemo li se mi u našoj pokrajini takmiti s tim krajevima u ovakovoj vrsti rada? Zaisto ne. Kad su se stale kod nas osnivati kotarske gospodarske zadruge, odmah su se postavile na kriv temelj, t. j. sav svoj rad osnivale su na podporama vlade. Vlada ih je na taj način imala uvijek u svojoj rukam i kad su one što nepoćudna po vladu poćinile, one je kó brižljiva mati uzkratila odmah svoju milost i tako osujetila svaki njihov rad; ubila u ljudima dobru volju i ovakove istitucije toliko utukla, da danas jedva kulture.

Hoćemo li, da nam svaka ustanova napreduje, treba da ju uzdržimo samovoljno i neodvisno i da svoj rad oguznićimo samo na ono, što možemo sami po svojim vlastitim silama da izvedemo. Ako drukčije budemo radili, naći ćemo se prevareni, izigrani, kao što nas je gorko izkusitvo na žalost dosta, pa i odviše uvjerilo.

Mrtvilo, koje je do danas vladalo na našem pokrajinskom poljodjelskom vieću, vladati će i unapried, ako ma budu porezane žile kućavice, t. j. ko-

Marko Antun Vidović

U broju 27. „Hrvatske Rieči“ osvrnuo sam se na sami predgovor zaslužnog našeg sugrađanina Marka A. Vidovića, kojim je popratio svoj talijanski prevod znamenitog eposa „Uzdasi Mandaljene pokornice“ od slavnog dubrovaćanina Ig. Gjorgjića. U onome podlistku spomenuo sam, kako još nitko nije dostojno svratio pažnju na rad ovog Šibenčanina, koji je toli vruće ljubio svoju rođenu grud i toliko nastojao, da našem hrvatskom jeziku izkaže čast pred stranima svietom. Za tu plemenitu svrhu on je neumorno radio, a plodovi toga rada moraju biti svakome Šibenčaninu hrvatu sveti, jer svjedoče, kako se je još u prošlom vieku ozbiljno u Šibeniku šivaćao hrvatski značaj ove zemlje i kolikom se je ljubavlju proućavala znamenita dubrovaćka književnost. Marko A. Vidović nije po-

segao u tu književnost, nije se dao na prevadjanje najboljih njezinih djela zato, da pokaže, da je vrstan prevadjač, već je to, kako sam izporjeda, učinio jedino s toga, što ga je na to ponukala vruća ljubav prema milozvućnome hrvatskome jeziku, ljubav prema onoj slavnjoj književnosti, koja je još na početku 17. vieka bila na višem stepenu, nego li ondašnja njemaćka književnost. S punim ponosom mogao je dakle Marko A. Vidović, da u talijanskim prevodima iznese blago i biser naših dubrovaćkih velikana.

Sam izbor djela, koja ja on preveo, pokazuje, koliko je on ozbiljno šivaćao vrijednost takova prevadjanja i koliko je bio zanesen slavom naše hrvatske Atine. — Nije on preveo samo „Uzdase Mandaljene pokornice“, premda bi to već dostatno bilo, da mu se ime ne zaboravi, već je k tome preveo i najveljebnije djelo, najkrasniju epopeju dobrovaćko-dalmatinske književnosti, t. j. bezsmrtnu velepje-

san Ivana F. Gundulića „Osmanidu“. — S najživljim marom proćitao sam i proćutio te zamašite i važne prevode, pa sam došao do osvjedoćenja, da se je Šibenčanin M. A. Vidović iztakao u tome kao pravi, gotovo nenadkriljivi majstor stih i dikije. Nije mi moguće ovdje napose iznositi sve vrline i prednosti njegovih prevoda, ali se radostan pridržavam, da u posebnoj studiji sve to potanko izkažem i ocienim. — Prevod „Osmana“ uspio mu je uprav svestrano, i ako nije pridržao formu izvornika, i već osmerac u strofama od četiri stihla obratio u endekasilabne strofe od osam stihova po uzoru Torquatove i Aristotele epopeje.

Kad se o M. A. Vidoviću ne bi dalo ništa drugo napisati nego ovo, što sam do sada naveo, bilo bi već dosta, da njegovo ime u povjesti naše književnosti, a najskoli u kulturnoj povjesti našeg grada, ostane slavno, nezaboravno. Ali književni rad Vidovića tim ne prestaje.

On je još k tome izdao zbirku ćuvstvenih ljubavnih pjesama pod naslovom „Canzoni amoroze“, koje odaju pravog, nehinjenog pjesnika. — Spjevao je svuviše i krasnu epsku pjesmu o znamenitoj pomorskoj bitci pod Visom, koju sam ja preveo na hrvatski, i koja se nalazi u liepoj knjizi „Viški boj“ od vriednog pućkog učitelja Petra Kunićića.

I supruga M. A. Vidovića, po imenu Anka, bavila se uspješno pjesmom. Neke od njezinih pjesmica nalazimo i u nekim našim antologijama.

Bilo bi pravedno i dostojno osvrnuti se kritički na književni rad Marka Antuna Vidovića i supruge mu Anke. Tko bi to učinio, odužio bi se najharnije njegovoj miloj uspomeni.

To bi bila moja vruća želja. Uspije li baš meni, da toj želji udovoljim, bit ću ne samo zadovoljan, već i radostan.

D. Sirovica.

tarske gospodarske zadruge. S toga mi moramo da što prije u svakom našem kotaru osnujemo ovskovu zadrugu i da oko iste okupimo sve one, koji dobro misle i plemenito čute, koji žele da pomognu ovoj zemlji.

Promislamo, kad bi četrnaest predsjednika kotarskih gospodarskih zadruga stupilo na sjednice poljudjelskog vieća, bio bi to kô mali sabor. Zaključci prihvaćeni ne bi se smjeli omalovaživati ili zabacivati, a vlada morala bi ono, što se od nje traži, uvažiti, jer bi sa viećem bio narod, a ne, kô što su na žalost danas, dva tri njezina činovnika i oni, koji na sjednice dolaze, samo da prime dnevnice i putne troškove.

Sad, kad je predsjednik pokrajini poljudjel. Vieća voljan da nešto uradi za nas i kad on traži podpore za svoj rad, koji smjera na naše dobro. mi ga ne smijemo odbiti, mi mu ne smijemo ogorčati nit osujetiti jednu od njegovih namjera, a to čemo u prvom redu postići tim, ako mu u prvu sjednicu Vieća pošaljemo četrnaest predsjednika kotarskih gospodarskih zadruga, ljudi svjestnih svoga položaja i one odgovornosti, što je pred narodom imaju.

Dakle, što prije ruke na posao oko oživljenja već obstojećih i oko osnivanja novih kotarskih gospodarskih zadruga u pokrajini.

Izborna kronika.

Predloženi hrvatske stranke za drugo izborno tielo sljedeća su gospoda:

Dr. Dulibić Ante.
Bilić L. Josip.
Stošić Paško.
Dulibić Joso.
Matačić Andrija.
Tambača Joso.
Don Vicko Karadžole.
Vučić P. Ivan Budanko.
Zarković Juraj.
Batinica Ivan.
Dr. J. Krstelj.
Kronja Tome.

Ovi ljudi su tako poznati svim obćinarima, da ne treba s naše strane ni riječi preporuke. Birači znadu, da će, izabrav u vieće predloženu gospodu, predati rukovođenje obćinskih posala ljudim izkusnim i uvažanim radi poznatog njihovog otačbeništva i poštenja.

Primamo iz Splita: Da se uvjerite kako splitsko gradjanstvo misli o šibenskim izbornim prilikama, sa ljem vam sljedeće upite, koje sam čuo od više uglednih osoba, a mogu služiti „M. Jedinstvu“, ovom organu smutnje, za nepobitni dokaz njegova poštenja. Evo ih:

1. Zašto „M. Jed.“ ne javi, da su protivnici šibenske obćine razvili autonomasku zastavu?

2. Zašto šuti da su proslili pomoć u talijanaca? i nekoje od ovih uvrstili medju viećnike?

3. Zašto izpunja veći dio lista pisanijom o šibenskim prilikama, i to u obranu ljudi, za kojienije ogromna većina naroda?

4. Zašto, govoreć o Šibeniku, huncutski uvijek upliće i napada fuziju stranaka, t. j. slogu Hrvata?

5. Zašto je neprekidno kroz tri mjeseca navješćivalo velike neredne u Šibeniku i zvalo vladinog komesara na obćini?

6. Zašto sad govori o krvavim danima, noževima, kamenjem itd.?

7. Zašto ne javi da su izborni prošli mirno i dostojanstveno?

8. Zašto uzima u zaštitu jednog Gotovca, jednog Kambija... a zašto napada načelnika Stojića?

9. Zašto brblja samo, a ne iznese barem jednu ozbiljnu tužbu proti poštenju uprave obćinske?

10. Zašto samo kleveće, a ne donese barem jedan dokaz proti značaju čeličnjaka, koji su danas na obćini?

11. Zašto mući o slavju i sjajnom dolazku izbornika iz Konjevratu, Primoštena, Rogoznice, Krapnja, Mandaline, Zatonu, Bilica i t. d.?

12. Zašto grdi svećenstvo, koje je za obćinu, a ne hvali Dn Marka Vezića?

Ovako se govori u Splitu, i nije čudo, da su se ovamo svi poštenjaci radovali, čuvši za pobjedu poštenja i značajnosti. Većina hrvatskih glasova za obćinu najbolji je odgovor himbenom pisanju „M. Jedinstva“. Iz Zvonimirova grada svi poštenjaci kliču šibenskim svjestnim izbornicima: „Živili značajnici! Živili borioći prava i poštenja! Doli s nadostojnima“.

Poznati pokrovitelj svih samozivaca, a osobito šibenskih, „M. Jedinstvo“ ima obraza da nieće, te su se njegovi šticenici nudili talijanima. A mi tvrdimo, da su se uprav prodavali, ali da ih Talijani nisu htjeli. Ta, to zna cieti Šibenik, koji je na svoje oči vidio, kako su u javnoj povorci razvili barjak „Dalmate“ i klicali dalmatincima. To zna i diete u Šibeniku, da su im nudili i jezik i viećnike i upravitelje i zastupnika. Samo „M. Jedinstvo“ ima toliko obraza da sve to nieće. On, on ne vjeruje nami, ali zašto onda ne vjeruje istim talijanima, koji o tom javno pišu? Eno mu „Dalmate“ od 2 kolovoza o. g. U njemu se kaže: „*Ijadličina frakcija pitala je otvoreno pomoć u talijana i srba.*“ — Ozbiljni talijani odbili su družbu, jer da je „*Ijadličina frakcija, sa svim da bi htjela sklopiti savez sa talijanima, zametak stranke, koju vlada stvara, da je stranka vladina, oportunistička.*“

Ovo je dostatno svakomu, a mi nismo krivi što je družba tako kukavna, da se stidi otvoreno priznati svoja djela.

Družba pače na mjesto, da prizna, sunljici nas. Ali mi smo toliko sviestni i jaki, da nam se ne treba braniti. Svak zna kakovi smo i što smo. A što družba kleveće, zna se, da je to stari njezin zanat. Da se branimo od sunmljčenja samozivaca? Bilo bi izpod časti. Nego ipak, da svakomu bjelodano dokažemo nizki moral družbe, koja kaže da se ulagijamo talijanima, da im se *obližujemo*, prenašamo što osvjedočeni talijan o nami piše: „*O savez sa radikalima u Šibeniku nema pogibelji, jer njihova stranka nije nikakvih ponuda učinila i jer otvoreno govori, da nema simpatije za nas talijane.*“

Evo ovo o nami govori isti „Il Dalmata“, koji je utvrdio, da mu se družba nudila. A kamo li klevete i izmišljenja „magarećeg Jedinstva“!

Otvorene, osvjedočene, nami protivne talijane, a ovo poručujemo javno „M. Jedinstvu“, cijenimo i kao protivnike više, sto put više, milijun put više nego ljude, koji su

pripravni svoju narodnost izdavati, samo da se dočepaju Obćine.

„M. Jedinstvo“ koje je do jučer jarilo na smutnje, koje je grljalo „vruću“ krv, spominjalo nože, pokolje, požare itd. sada na jednom **preporuča svojim ljudima skladnost**. Jadniče, nisi dostojan! Natriag s tvojim preporukam!

„M. Jedinstvo“ bunca o *Skandaloznoj upravi obćine Šibenika*. Ono i ne zna više što bi od biesa, od zući koja ga mori. Više ne zna ni klevetati, ne zna izmišljati, vidi se, utučeno je, izmorenno je, kao bjerno pseto, koje se preveć nagrizlo svega čega se dočepalo. Više ne može. Njemu je žao, da je uprava nešto potrošila za glazbu, u izborne troškove, u barjake, a nije mu žao onih pustih obćinskih stotina tisuća potrošenih u dočke, u vatromete po svoj Dalmaciji u eri Vrgoraca itd.

Još jaderno „M. Jedinstvo“ hoće da izmišlja, ono još govori o trošku preko proračuna od preko 90.000 K. Ono još trpa na upravu načelnika Stojića dug od 100.000 Kruna. Ono još piše od 30.000 K. rezervnog fonda, koje da je načelnik Stojić potrošio samovoljno. Još jaderno „M. Jedinstvo“ klepeta o neredima blagajničkih knjiga, o ukorinama itd.

Jaderno „M. Jedinstvo“! Ono i ne zna, da je rezervni fond potrošen od stare uprave, a da je svota potrošena preko proračuna od samih neznatnih 5.600 K, a ne 90.000. Ono i ne zna, da sve njegove navale, novoj upravi služe na pohvalu, jer uz sve stare dugove, uz od prije potrošeni rezervni fond, *bez novih tereta*, učiniti novih, velikih radnja, sniziti prirez, eh, to je u istinu djelo samo nove uprave.

Što se tiče evidence svih računa u blagajničkim knjigam, o tom su se izrazili pregledači Zemaljskog Odbora, veleć, da je *uzorna*.

Jaderno „M. Jedinstvo“! Globa od 10 K ne udara se, glje su velikih neredi. *I još u vrijeme izbora i još našim ljudima!*

Gradjani su osvjedočeni o poštenju naših ljudi. Potrošeni novac gradjani i seljani su vidili u *radnjam*, što se prije nije moglo u ničemu i nigdje. Gradjani i seljani su već odlučili, što imaju držati do hajke samozivaca i njihova pokroitelja „M. dinstva“. Osuda je bila veličajna u trećem, tielu, a takova će biti i u drugom i u prvom.

DOMAĆE VIESTI.

Radi blađgana, a da ne zakasnimo, tiskamo naš list na osvit istoga. Dielit čemo ga po gradu već jutrom. Nadnevak je kao obično od sriede.

Na zavjet Gospi od Vrpoljca došlo je danas veoma mnogo pobožnog svijeta navlastito iz zadarske okolice. Takodjer ima ih mnogo iz bližih mjesta, tako da se opaža, te je ove godine mnogo više hodočasnika nego drugih godina.

U noći od 13. o. mj. u skladištu drvila tvrđke O. Steinbeiss, koja se nalazi na daleko sela Mandaline, bila se pojavila vatra, koja se našim Mandalinjanima radi varnica, koje su letjele, pričnila požarom. Usred mukle noći skočiše na noge svi listom kao jedan čovjek i poletiše na lice mjesta, da pruže svoju pomoć. Srećom nije to bio nikakav požar, ali spremnost i samopriegor Mandalinjana zaslužuju jednako javnu hvalu. I tvrđka

Steinbeiss, dirnuta tim dokazom plemenitosti i čovječtva, odmah nam je to priobćila i zamolila, da se mimogred i na njezino ime zahvalimo vrlim Mandalinjanima, što ovim rado činimo. Čast im!

Dolazak pričuvne vojske. — Jučer poslie podne stigla su dva bataljona pričuve 22. pjesačke regimente grof Lacy, i to posebnim vlakom iz Splita. Na stanici dočekao ih kot. poglavar s načelnikom, vojnička i „Šibenska glazba“.

Proslavu 27. godišnjice zauzeća Banjaluke, održala je u nedjelju u jutro ovdje se sad nalazeća 22. pjesačka regimenta, i to službom božjom na „Poljani“, kojoj su prisustvovala sve vojničke, državne i civilne vlasti.

Po službi božjoj pukovnik G. Velelit oslovio je vojsku kratkom besjedom.

Vojnička glazba izvadjala gotove svake večeri ili svake druge svoje koncerte, pružajući tako gradjanstvu najugodniju zabavu.

Ribanje spužava ronilcima. Iz Krapnja nam se tuže, da neki Vučetić, lovi spužve grčkim ronilcima oko otoka Korčule i da se hvali, da je dobio dozvolu od pomorske vlasti.

Nama se čini stvar čudnovatom, a to s razloga, što je pomorska vlada zabranila lov spužava ronilcima i domaćim spužvarima, ali svakako na ove tužbe upozorujemo pomorsku Vlast.

Tužbe ribara. Neprestano nam stižu o tamanjenju ribljeg mlika u Morinjama. Što misli pomorska vlast? Je li vojna kako je od godina obćala uređiti ribanje u ovom zaljevu, a da bude na korist i ribanju i zdravlju Jadrtovca i okolice?

Lov korala i spužara. S prvim kruhom zlarinski komajari izribali su po Jadranu liepu količicu crvenog korala od 80 kg. a krapljanski spužvari izvadili su ostima spužava u vrijednosti od 20.000 K

Iz Zadra nam se tuže, da osoblje u „Hôtel Bristolu“ ne zna hrvatski, pa domaći putnici, koji ne znadu njemački imaju težak položaj da se sporazume. Držimo, da bi vlastnici toga otmelog svratišta kod namještanja poslužničkog osoblja imali svakako paziti, da ono poznaje jezik zemlje, ili da ga prisile, da ga u stanovitom kratkom roku nauče.

ZAHVALA

U teškoj nesreći, koja je duboko ranila obiteljsko srce gubitkom naše mile

Andjelke

mnoga gospoda uznastojaje, da bilo na koji način utaje našu tešku bol. Dužnost nam je, da ovim izrazimo najdublju hvalu i vječnu zahvalnost svima, a osobito vuleućenom gosp. Dr. Filipu Smolčiću, koji je svojim dubokim znanjem nastojao, da spasi našeg andjela roditeljskog ljubavi. Takodjer osobita hvala i vječna harnost častnoj obitetji Brone, koja nam je ovom prigodom u svemu pri ruci bila i pokojnicu kao svoje dijete do zašnjeg uzdahajegovala.

Na briznoj njeji budi hvala i gospodjici Katici Matković, koja je danju i noću uz krevet mile Andjelke bdila.

Još jenom budi svima izražena od nas vječna hvala a od Boga plata

Šibenik, 14 Kolovoza 1905,

Mlandije i Anka Barbetti
roditelji.

HRVATI I HRVATICE!

Spomenite se Istre, kupujući sve-
čor samo žigice, papir i narodne
biljege „družbe Sv. Ćirila i Me-
toda.“ * * * * *